

נדב נוימן אמרותי צבעים וחשבותי צבאות

יקיצה ללא קץ

בין תל אביב לירח זורח
הירח של תל אביב.
יקיצה ללא קץ,
כוכבים ללא לילה. ראו –
אין שמים שאין להם מבקשים
ואין בקר שאין לו קמים;
רק עוד ועוד מדרגות בסלם
בין העיר לשמים. ראו –
כנפים פזורות, שלבים רצוצים,
יורדים כאן, עולים כאן. ניצוצות,
צפצופים, כבישים נוצצים
וזעה שנודפת סביב. ראו –
ירח הלילה זוחל אל האור
שנעור משנה של ירח
שזרח על תל אביב.

חובות הלבבות

בקרוב אעבר דיך לרחוב
חובות הלבבות. וברחובות, בינתיים
אין רמז לבאות, רק ורידים מתנפחים
הסבות אינן ידועות. השמים פורחים
והעינים פרחים. אמרותי צבעים
וחשבותי צבאות. כמעט אבדו העינים
הן כמעט לא קרובות, כמעט חתמת
חוזה, כמעט רמזתי באות, אך הורידים
מתנפחים, אין יציאה, טיסות מתעכבות
אין זכות, יש חובות, יש אלה עינים

רְמֵז קְלוּשׁ וְאֶלֶף סְבוּת. אֲרֻגִים מְמַלְאִים
אֶת כָּל הָרְחוּבוֹת, בְּקִשְׁתִּי לַעֲבֹר
רְצִיתִי לְכַבּוֹת.

איגרת אל הבורגנים

בְּשִׁבְתְּכֶם מוֹל הַמְּקַלֵּט
וְעֵינֵיכֶם מְזֻגָּוֹת
אֶל תִּשְׁכְּחוּ שֵׁשׁ עוֹלָם
שֶׁמִּתְרַחֵשׁ בְּרֹאשׁ הַיֶּלֶד;
הוּא לֹא יוֹדֵעַ שְׂאֵתֶם
מִזְמַן שֶׁכַּחֲתֶם אֶת הָאוֹר
שֶׁמִּתְגַּלֶּה מִתּוֹךְ חִלּוֹן
בְּגִדְלֵ קוֹף שֶׁל מַחֲט. הוּא
שׁוֹכֵב עַל הָרִצְפָּה בְּמִין
תְּנוּחָה עֲגֻלְגָּלָה כְּדִי
לְתַפֵּס אֶת הַדְּבָר הַזֶּה
הַחֲמֻקְמֻק יוֹתֵר מִזֶּה.
כְּדוֹר הוּא נֹעֵשֶׂה מִמֶּשׁ
קִטָּן יוֹתֵר מִזֵּיק חֲשָׁמֵל
שֶׁפַּעֵם עוֹד יִדְעֵתֶם אִיךָ
לְתַפֵּס, לְהִשְׁתּוֹמֵם אֲבָל
עֲכָשׂוּ בְּכָל הַבְּנִינִים
יּוֹשְׁבִים כְּמוֹכֶם עַל כְּרִסָּה
שֶׁבְּלוֹנוֹת שֶׁל יְקוּם שְׁמֵת
כְּאֵלוֹ כָּל הַהִבְטָחוֹת
פָּרְחוּ כְּמוֹ עוֹרֵב עוֹר
וְרַק הַדְּהוּד קְלוּשׁ וְקַל שֶׁל
קָרַע-קָרַע אֲזוֹ חוֹדֵר בְּעַד
קוֹף הַמַּחֲט וְהַיֶּלֶד
עָף אֶתוֹ בְּתוֹר עֵינַיִם;
מִעֵתָה נֶעַד מוֹתוֹ הוּא
יִלְוֶה בְּעוֹף שָׁחַר.
זְכְּרוּ אֶת זֶה, אֶת שֶׁשִׁכַּחְתֶּם:
יֶלֶד, זֵיק חֲשָׁמֵל וְאוֹר.